

Martien van Dooremalen nieuw team met Jamie

“Jamie neemt ons veel zorgen uit handen”

“Je weet nooit wanneer het komt. Het kan elk moment gebeuren”, zegt Mieke van Dooremalen. Ze spreekt over de epileptische aanvallen van haar man Martien. “Daarom is het zo fijn dat zijn hulphond niet van zijn zijde wijkt. Het geeft Martien zelfstandigheid en daardoor een beter leven.”

Wanneer Mieke in haar woonplaats Oirschot vertelt dat ze is getrouwd met Martien van Dooremalen, zeggen mensen in eerste instantie vaak dat ze die niet kennen. “Dan zeg ik: jawel, die ken je wel. Dat is de man met die hulphond. En dan weten ze inderdaad meteen wie hij is!” Mieke lacht. “De aanwezigheid van een hulphond heeft Martien en mij niet alleen veel zorgen uit handen genomen. Ook de sociale contacten buiten zijn sterk vergroot. Dat is fijn, want je vriendenkring dunt wel uit wanneer er sprake is van ziekte of ongeluk.”

Alarm slaan

Martien van Dooremalen is 62 jaar oud en lijdt aan epilepsie. Minimaal eens per week wordt hij getroffen door een vrij ernstige aanval. “Hij raakt afwezig en begint met ‘kauwen’, waardoor hij een soort smakgeluiden maakt”, vertelt zijn echtgenote. Ze doet het verhaal namens haar man, die in de achterliggende jaren ook nog tweemaal is getroffen door een herseninfarct en niet altijd even gemakkelijk of zo snel als hij zou willen, uit zijn woorden kan komen. “Hulphond Jamie reageert op die smakgeluiden. Hij gaat voor hem staan en kijkt hem intens aan. Daarna slaat hij alarm

“Ná de komst van een hulphond hebben we geen aanspraak meer hoeven doen op een ambulance en veel minder op de huisarts of op extra medicatie.”

via een knop, zoals oudere mensen die wel om hun nek dragen. Wij hebben die knop op de grond staan en Jamie drukt erop met zijn poot. Zo wordt de buurvrouw en daarna de thuiszorg gealarmeerd, mocht ik niet thuis zijn. Jamie likt Martien vervolgens in het gezicht en blijft bij hem liggen totdat er hulp is gearriveerd.”

Het echtpaar is blij met de steun van een hulphond. “Martien is geen klein kind, maar een volwassen man. Daarom is het ontzettend fijn dat hij door de aanwezigheid van een hulphond toch enigszins zijn eigen gang kan gaan. Als hij met de hond achterin de tuin is, hoef ik niet iedere vijf minuten uit het raam te kijken om te zien of alles in orde is. Mocht er wat gebeuren, dan weet ik zeker dat de hond alarm slaat. Ook kan Martien alleen op pad met zijn rolstoelfiets. Jamie loopt ernaast en trekt aan de noodrem op het moment dat er iets met Martien aan de hand is.”

Meerwaarde

Martien is niet altijd dol geweest op grotere honden. Toch raakte hij jaren geleden onder de indruk van wat hij ziet bij een medepatiënt in een epileptisch centrum. “Daarom hebben we de aanvraag op zeker moment toch

in gang gezet, om te kijken of we in aanmerking zouden komen”, vertelt Mieke. “Het is overigens onbegrijpelijk dat een Epilepsie-hulphond niet wordt vergoed door je zorgverzekering. We hebben in de drie maanden voor en na de komst van zijn hulphond bijgehouden wat we aan zorg nodig hadden. Ná de komst van een hulphond hebben we geen aanspraak meer hoeven doen op een ambulance en veel minder op de huisarts of op extra medicatie. Toch zegt de verzekeraar dat ze geen meerwaarde zien.”

De hulphond komt er echter wél. Eerst Favo: een kruising tussen een Duitse herder en een Schotse collie. Mieke herinnert zich het matchingsbezoek nog goed. “Hulphond Nederland kwam met twee honden bij ons langs. Een Golden Retriever, die weliswaar heel rustig was, maar niet zo goed met ons eigen hondje overweg kon. Daarna hadden we Favo, die meteen op Martien afliep. De hond wist kennelijk al: wij horen bij elkaar!”

Adempauze

Bijna negen jaar lang zijn Favo en Martien onafscheidelijk. De hulphond gaat vijf dagen per week mee naar de

zorgboerderij waar Martien overdag verblijft. Tegen de tijd dat Favo de tienjarige leeftijd nadert, merkt het echtpaar Van Dooremalen dat de hulphond achteruit gaat. “Hij werd minder alert en sliep veel. Daardoor miste hij soms ook een aanval. Je wilt er eigenlijk niet aan dat zo’n hond aan zijn pensioen toe is. Maar op een gegeven moment hebben we Hulphond Nederland toch ingelicht. We kregen steeds meer signalen van Favo dat het genoeg geweest was. Daardoor kon ik Martien eigenlijk niet meer alleen thuislaten.”

Op 5 december 2016 arriveert de blonde Jamie: een kruising tussen een labrador en een Golden Retriever van inmiddels tweeënhalf jaar oud. “Natuurlijk moesten we wennen aan elkaar”, geeft Mieke toe. De combinatie ontwikkelt zich echter heel goed. We worden intensief begeleid vanuit Hulphond Nederland en kunnen altijd contact opnemen wanneer er iets is. Toen bleek dat Jamie onze alarmknop niet zo goed met haar snuit kon bedienen, zoals ze het aanvankelijk had aangeleerd, is ze een week teruggegaan naar de trainer om het alsnog

met haar poot te leren doen. Dat is geweldig natuurlijk. Jamie moest ook leren wachten op haar beloning. Vanwege de infarcten die mijn man heeft gehad, duurt het even voordat hij een brokje uit het zakje heeft. Daarvoor is Jamie heel begripvol. Langzaam maar zeker groeien ze steeds dichter naar elkaar toe.”

Oude dag

En Favo? Die is via via geplaatst bij een lieve nieuwe baas in Diessen, waar hij een prachtige oude dag beleeft. “Na een half jaar hebben we elkaar voor het eerst weer teruggezien. Dat was geweldig. We stelden het moment uit, omdat we bang waren dat Favo er wellicht verdriet van zou hebben als hij ons weer zou ontmoeten. Hoewel hij heerlijk een poos bij Martien ging liggen, was het echter meteen duidelijk dat Astrid zijn nieuwe baas is. Dat is fantastisch en hem zéér gegund! Een hulphond is een levend hulpmiddel, waarvan je ontzettend veel gaat houden. Daarom wilden we uitsluitend het beste voor hem.” ●

